

Arrest

nr. 310 117 van 17 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE GROOTE
Weg naar As 173
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 21 november 2023.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 januari 2024 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat G. DE GROOTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, 54, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, die op 25.05.2023 werd ingediend door:

Naam: V.C.

Voornamen: M.K.

Nationaliteit: Peru

[...]

volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 25.05.2023 gezinshereniging aan in functie van S.M. [...] Nederlandse nationaliteit, op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Art. 43, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt: 'De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten: wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van verblijf.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan overeenkomstig artikel 40bis met haar echtgenoot S.M.R.H. [...] Nederlandse nationaliteit. Ter staving van die aanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon een huwelijk zijn aangegaan in Denemarken. Er werd niets voorgelegd waaruit kan blijken voor welke reden betrokkene en de referentiepersoon hun huwelijk in Denemarken hebben afgesloten. noch of er enige band of link is met Denemarken bij één van hen beiden (voorheen gewoond, familie in Denemarken, tewerkstelling in Denemarken, ...)

Overwegende dat art. 27 van de IPR code stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden kan worden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 .

Overwegende dat artikel 18 van de IPR code gericht is tegen wetsontduiking, waarbij voorzien is dat geen rekening dient gehouden te worden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door de wet aangewezen recht

Overwegende dat de vermeende echtgenoten de handeling hebben gesteld zich naar Denemarken te begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen. Het gaat wel degelijk om wetsontduiking en het erkennen van het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken zou een inbreuk kunnen vormen op de openbare orde in België. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsorde en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische openbare orde (artikel 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken op 17.03.2023 te erkennen, er is sprake van wetsontduiking.

Overeenkomstig artikel 43, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht dan ook geweigerd aan betrokkene.

Betrokkene heeft gepoogd, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen.

In een dergelijk geval dient overeenkomstig art. 43, §2 van de wet ook nog rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de mate waarin zij bindingen heeft met het land van oorsprong. Vooreerst wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene kan worden vastgesteld dat betrokkene nooit eerder (legaal) in België heeft verbleven. Mevrouw is noch bijzonder jong of oud. waardoor wij menen dat het niet inhumain is deze weigeringsbeslissing te nemen. Nergens uit het dossier blijkt dat er iets noemenswaardig is met de gezondheidstoestand van betrokkene waardoor deze beslissing niet wenselijk zou zijn. Wat betreft haar gezinstoestand werd reeds opgemerkt dat ze gehuwd is met een Nederlander, echter het huwelijk wordt niet erkend. Los daarvan kan worden vastgesteld dat zij gezamenlijk gevestigd is met referentiepersoon op een gemeenschappelijk adres. Op zich bewijst samenwonen echter niet afdoende dat deze mensen feitelijk samenleven én een beschermenswaardig gezinsleven met elkaar hebben. Mensen kunnen ook eenvoudigweg onder hetzelfde dak wonen uit praktische/financiële overwegingen. Samenwonen volstaat op zich niet als bewijs een gemeen. schappelijk gezinsleven te hebben. Andere bewijzen betreffende hun (mogelijke) relatie zijn niet in het dossier beschikbaar. Wat betreft betrokkene' s economische situatie bevat het dossier geen aanwijzingen dat mevrouw economisch actief is. Van enige graad van sociale en

culturele integratie van mevrouw zal vermoedelijk weinig geen sprake zijn, gezien zij hier voor haar huwelijk nooit verbleven heeft. In die zin lijkt de graad van integratie van betrokkene evenmin onoverkomelijk voor het nemen van deze beslissing. Tenslotte wat betreft betrokkene's banden met het land van oorsprong, nemen we aan dat die er nog zijn gezien zij hier nog maar pas is toegekomen. Nergens uit het dossier blijkt dat de banden totaal zouden zijn doorgeknipt. Gezien zij het grootste deel van haar leven in het land van origine heeft doorgebracht, er is opgegroeid, is het aannemelijk te stellen dat ze er nog voldoende vertrouwd is met haar omgeving, familie en vrienden en uiteraard de plaatselijke taal.

De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is onder meer afgeleid uit de schending van artikel 43, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) samengelezen met artikel 35 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), de schending van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Na een theoretische uiteenzetting licht verzoekster haar middel toe als volgt:

"Verzoekende partij toont hieronder aan dat de door de verwerende partij in de bestreden beslissing weerhouden vermeende overwegingen de bestreden beslissing op geen enkele manier op (afdoend) gemotiveerde, zorgvuldige, redelijke en evenredige wijze en met respect voor het gezinsleven van verzoekende partij kunnen schragen.

- voorafgaand

Voorafgaand stelt verzoekende partij zich bewust te zijn, zoals gesteld o.m. in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 september 2016 met nummer 174.034, van het volgende: "Voorafgaandelijk benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat zijn rechtsmacht, overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid.

De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte op zich door de gemachtigde van de staatssecretaris, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR openstaat bij de familierechtbank. Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid, juncto artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoeker dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552)."

Verzoekende partij vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zich uit te spreken over de vraag of de door verzoekende partij bijgebrachte buitenlandse Deense huwelijksakte met apostille (stuk 4) nu al dan niet erkend moet worden doch verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (stuk 1) niet afdoende is gemotiveerd en niet op zorgvuldige, redelijke en evenredige wijze is genomen waarbij artikel 43 §1 1° en §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 samen gelezen met artikel 35 van de Burgerschapsrichtlijn en samen gelezen met artikel 45 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980, artikel 27 §1 van het W.I.P.R. samen gelezen met artikel 18 van het W.I.P.R. en artikel 21 van het W.I.P.R. en hieruit volgend artikel 40bis §1 en §2 1° en §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en artikel 7 2. samen gelezen met artikel 7 1. van de Burgerschapsrichtlijn samen gelezen met artikel 42 §1 en §3 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 zijn geschonden.

Tevens is in elk geval artikel 8 van het EVRM samen gelezen met artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22 van de Grondwet geschonden.

De iure wordt de bestreden beslissing door de verwerende partij gebaseerd op artikel 43 §1 1° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en op artikel 27 van het W.I.P.R. samen gelezen met artikel 18 van het W.I.P.R. en artikel 21 van het W.I.P.R.. Zulks blijkt uit de hierna volgende bewoordingen van de bestreden beslissing (stuk 1):

[...]

- eerste onderdeel: met betrekking tot artikel 43 §1 1° en §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 samen gelezen met artikel 35 van de Burgerschapsrichtlijn en samen gelezen met artikel 45 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980

De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 43 §1 1° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980, zoals blijkt uit de hierna volgende overwegingen in de bestreden beslissing:

[...]

In eerste instantie dient uit voormelde overweging - ten minste als verzoekende partij de bestreden beslissing juist leest - in elk geval te worden afgeleid dat de verwerende partij verzoekende partij niet verwijt "valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd".

Verder verwijst verzoekende partij naar de uiteenzetting hieronder met betrekking tot artikel 18 van het W.I.P.R. en artikel 21 van het W.I.P.R. waarnaar artikel 27 van het W.I.P.R. verwijst. Onderstaande uiteenzetting heeft in se reeds tot gevolg dat de conclusie in de bestreden beslissing dat "Betrokkene heeft gepoogd, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen." niet, in elk geval niet afdoende is gemotiveerd en niet gesteund is op zorgvuldige en redelijke overwegingen.

Daar komt nog bij dat de bijlage 19ter uitdrukkelijk vermeldt (stuk 8): "De bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap met de burger van de Unie...werd bewezen door middel van: Gelegaliseerde + vertaalde huwelijksakte". De aanverwantschap van verzoekende partij met haar Nederlandse echtgenoot de heer S.M.R.H. staat dan ook vast. Immers, indien de aanverwantschap met de burger van de Unie niet vaststaat, had aan verzoekende partij geen bijlage 19ter afgeleverd mogen worden maar wel een bijlage 19quinquies zoals bepaald in artikel 52 §1 van het Koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1981 luidend als volgt: "§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag...Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter...".

Naar het oordeel van verzoekende partij is de aanverwantschap met de burger van de Unie, meer bepaald de hoedanigheid van echtgenote van de Nederlandse de heer S.M.R.H. , dan ook bewezen. De gemeente Maasmechelen heeft het bewijs van aanverwantschap met een burger van de Unie gevraagd en verzoekende partij heeft dit aangetoond middels de Deense huwelijksakte en dit is door de gemeente Maasmechelen erkend als bewijs van aanverwantschap van verzoekende partij met haar Nederlandse echtgenoot de heer S.M.R.H. , getuige hiervan de afgifte van de bijlage 19ter (stuk 8).

Doch er is meer. Op geen enkel moment is verzoekende partij (en/of haar echtgenoot) bevraagd over hun relatie, het waarom van het huwen in Denemarken, de Deense huwelijksakte met apostille en de totstandkoming hiervan. Hoe kan de verwerende partij dan op gemotiveerde, zorgvuldige, redelijke en evenredige wijze concluderen dat "Betrokkene heeft gepoogd, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen..."? Niet!

Gelet op dit alles heeft verzoekende partij dan ook nooit moeten en kunnen verwachten dat de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden zou weigeren op grond van artikel 43 §1 1° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 de Deense huwelijksakte bestempeland als een onwettig middel "om de Belgische wet te ontduiken"..

De verwerende partij gaat uit van een aanname, een automatisme, een standaardisatie, met name: er is een Deense huwelijksakte en derhalve wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd. Dit kan uiteraard niet!

De verwerende partij had verzoekende partij (en/of haar echtgenoot) moeten bevragen. De verwerende partij had een gedegen individueel onderzoek moeten doen.

Dat artikel 43 §1 1° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 een gedegen individueel onderzoek behoeft, blijkt uit de hierna volgende overwegingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 266 071 van 23 december 2021 die verzoekende partij tot de hare maakt: “Zoals hoger reeds werd uiteengezet, wordt aan de verzoekster het verblijfsrecht als echtgenote van een Unieburger ontzegd op grond van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 35 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32-33). Ook met de bestreden beslissing zelve wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht. De verzoekster heeft immers verzocht om een verblijfskaart als echtgenote van een Duitse staatsburger die verblijft in België. De Raad wijst erop dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C106/89, Marleasing, punt 8). Artikel 35 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt: “De lidstaten kunnen de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. Deze maatregelen zijn evenredig en zijn onderworpen aan de procedurele waarborgen van de artikelen 30 en 31.” De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verweerder het huwelijk van de verzoekster en de heer D.E. als een schijnhuwelijk heeft aangemerkt. De verweerder heeft evenmin geoordeeld dat de voorgelegde huwelijksakte vals of vervalst zou zijn, noch werd er enige vorm van fraude vastgesteld. De verweerder heeft wel gemeend dat hij aan de verzoekster de verblijfskaart diende te weigeren aangezien zij gepoogd heeft, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen. De wetsontduiking zelf wordt gemotiveerd door de bevinding dat “de vermeende echtgenoten de handeling hebben gesteld zich naar Denemarken te begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen”. Het Hof heeft omtrent artikel 35 van de Burgerschapsrichtlijn de volgende uitlegging gegeven: “Voorts kunnen de lidstaten overeenkomstig artikel 35 van richtlijn 2004/38 de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken, vooropgesteld dat deze maatregelen evenredig zijn en zijn onderworpen aan de in die richtlijn neergelegde procedurele waarborgen (arrest Metock e.a., EU:C:2008:449, punt 75). Betreffende de vraag of artikel 35 van richtlijn 2004/38 de lidstaten toestaat maatregelen vast te stellen zoals die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, moet worden vastgesteld dat het inreisrecht en het verblijfsrecht aan burgers van de Unie en aan hun familieleden worden verleend in het licht van hun individuele situatie. De door de bevoegde nationale autoriteiten vastgestelde besluiten of maatregelen inzake een eventueel inreisrecht of verblijfsrecht op grond van richtlijn 2004/38 strekken er immers toe de individuele positie van een onderdaan van een lidstaat of van zijn familieleden vast te stellen uit het oogpunt van die richtlijn (zie in die zin, met betrekking tot de afgifte van een verblijfstitel op basis van een afgeleid recht, arresten Collins, C-138/02, EU:C:2004:172, punt 40;

Commissie/België, C-408/03, EU:C:2006:192, punten 62 en 63, en Dias, C-325/09, EU:C:2011:498, punt 48). Zoals uitdrukkelijk blijkt uit artikel 35 van richtlijn 2004/38, zijn de op grondslag van dat artikel 35 vastgestelde maatregelen onderworpen aan de procedurele maatregelen van de artikelen 30 en 31 van die richtlijn. Blijkens punt 25 van de considerans van deze richtlijn beogen deze procedurele waarborgen met name een hoog beschermingsniveau van de rechten van de burger van de Unie en zijn familieleden te verzekeren in geval van weigering van toegang tot of verblijf in een andere lidstaat. Gelet op het feit dat richtlijn 2004/38 op individuele titel rechten toekent, zijn de beroepsprocedures bestemd om de betrokkene in staat te stellen omstandigheden en overwegingen in verband met zijn individuele situatie naar voren te brengen opdat hij voor de bevoegde nationale autoriteiten of rechters erkenning kan verkrijgen van het individuele recht waarop hij aanspraak kan maken.

Uit het voorgaande volgt dat de door de nationale autoriteiten op basis van artikel 35 van richtlijn 2004/38 vastgestelde maatregelen om een door deze richtlijn verleend recht te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken, gebaseerd moeten zijn op een individueel onderzoek van het concrete geval. Aldus kunnen de lidstaten aan familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat hebben en die houder zijn van een geldige, krachtens artikel 10 van richtlijn 2004/38 afgegeven verblijfskaart, niet het recht ontzeggen om zonder visum op hun grondgebied binnen te komen, als voorzien in artikel 5, lid 2, van deze richtlijn, indien de bevoegde nationale autoriteiten geen individueel onderzoek van het concrete geval hebben gemaakt. De lidstaten zijn dus gehouden een dergelijke verblijfskaart te erkennen voor de binnenkomst op hun grondgebied zonder visum, tenzij concrete aanwijzingen die verband houden met het betrokken individuele geval en die de slotsom rechtvaardigen dat er sprake is van rechtsmisbruik of fraude, ernstige twijfel doen rijzen over de authenticiteit van deze kaart en over de juistheid van de gegevens daarop (zie naar analogie arrest Dafeki, C-336/94, EU:C:1997:579, punten 19 en 21). In dit verband heeft het Hof gepreciseerd dat voor het bewijs dat het om misbruik gaat, enerzijds een geheel van objectieve omstandigheden vereist is waaruit blijkt dat in weerwil van de formele naleving van de door de Unieregeling opgelegde voorwaarden, het door deze regeling beoogde doel niet werd bereikt, en anderzijds een subjectief element, namelijk de bedoeling om een door de Unieregeling toegekend voordeel te verkrijgen door kunstmatig de voorwaarden te creëren waaronder het recht op dat voordeel ontstaat (arresten Hongarije/Slowakije, C-364/10, EU:C:2012:630, punt 58 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en O. en B., EU:C:2014:135, punt 58).” (HvJ, McCarthy e.a., C-202/13, 18 december 2014, punten 48 - 54). Voor de toepassing van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet dient de beslissing tot weigering van verblijf als familielid van een Unieburger bijgevolg gebaseerd te zijn op een individueel onderzoek van het concrete geval. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft geoordeeld dat de verzoekster en de heer D.E. zich naar Denemarken hebben begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken, om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen. Dit vormt volgens de verweerder niet enkel wetsonthouding in de zin van artikel 18 van het WIPR, maar het voorleggen van de huwelijksakte wordt hierdoor eveneens als een onwettig middel beschouwd waardoor de verweerder aan de verzoekster het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie meent te kunnen ontzeggen. Het is enkel over deze laatste beoordeling dat de Raad zich uitsprekt...Dit neemt echter niet weg dat de verweerder de door hem vastgestelde “wetsonthouding”, zoals bedoeld in artikel 18 van het WIPR, tevens heeft aangewend als enig en determinerend motief als waarom er in casu sprake is van het gebruik van een onwettig middel, zoals bedoeld in artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet, hetgeen ertoe leidt dat aan de verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd...De Raad zal enkel nagaan of de verweerder, gelet op de uitgedrukte motieven en de gegevens van het administratief dossier en in het licht van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet, de feitelijke en juridische aspecten van het dossier op deugdelijk onderzoek heeft onderzocht alvorens te beslissen dat de verzoekster geen aanspraak maakt op het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Uit de motieven van de bestreden beslissing komt naar voor dat de verweerder de wetsonthouding, zoals bedoeld in artikel 18 van het WIPR, beschouwt als het gebruik van een onwettig middel in de zin van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet. Zoals de verweerder in de bestreden beslissing zelf citeert, luidt artikel 18 van het WIPR als volgt: “Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.” Artikel 18 van het WIPR moet restrictief worden geïnterpreteerd. Er is slechts sprake van wetsonthouding wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buitenlandse element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Hierbij dient een onderscheid te worden gemaakt tussen het ontduiken van de verblijfswetgeving en het ontduiken van het WIPR.

Artikel 18 van het WIPR viseert enkel de situaties van het ontduiken van het door dit wetboek aangewezen recht en heeft niet als doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de verblijfswetgeving voor vreemdelingen (zie Rb. Luik 12 juni 2009, RTDF 2010/4, 1112). De loutere vaststelling van wetsonthouding, zoals bedoeld in artikel 18 van het WIPR, volstaat dan ook niet om louter op deze grond aan de verzoekster het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie te ontzeggen. Hiertoe is, zoals hoger werd

uiteengezet, een individueel onderzoek van het concrete geval vereist. In casu blijkt evenwel dat de verweerder zich louter heeft gesteund op de vaststelling dat geen van beide echtgenoten een band heeft met Denemarken om te besluiten dat de verzoekster en de heer D.E. zich naar Denemarken hebben begeven "met het enkele doel" om te ontsnappen aan de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daarop volgende onderzoek en de huwelijksluiting of de weigering van de voltrekking van het huwelijk. Uit niets blijkt dat de concrete en individuele omstandigheden van de verzoekster en de heer D.E. hierbij in rekening werden genomen. Zo blijkt niet dat de verweerder bij zijn besluit om de verzoekster het verblijfsrecht als echtgenoot van een Unieburger te ontzeggen, de oprechtheid van het afgesloten huwelijk heeft onderzocht... Het getuigt in deze omstandigheden dan ook niet van de vereiste zorgvuldigheid om het enkele gegeven dat de verzoekster en de heer D.E. geen band hebben met Denemarken, zonder enig verder onderzoek naar het concrete individuele geval van de betrokken echtgenoten, aan te wenden om te besluiten dat het voorleggen van de Deense huwelijksakte een onwettig middel uitmaakt dat toelaat het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie aan de verzoekster te ontzeggen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 43, §1, 1°, van de Vreemdelingenwet is aangetoond..."

Artikel 43 §1 1° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 op basis waarvan de bestreden beslissing het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij in haar hoedanigheid van echtgenote van de Nederlandse de heer S.M.R.H. weigert is een uitwerking van artikel 35 van de Burgerschapsrichtlijn waarbij - zoals hierboven aangegeven - het Hof van Justitie van de Europese Unie artikel 35 van de Burgerschapsrichtlijn zo uitlegt dat een individueel onderzoek van het concreet geval nodig is opdat een door de Burgerschapsrichtlijn verleend recht kan worden ontzegd.

In casu ontbreekt een zorgvuldig onderzoek naar het concrete individuele geval van verzoekende partij en haar Nederlandse echtgenoot de heer S.M.R.H. . De bestreden beslissing gaat desbetreffend uit van een automatisme, een aanname, een standaardisatie door zonder enig verder onderzoek naar het concrete individuele geval van verzoekende partij en haar Nederlandse echtgenoot de heer S.M.R.H. te besluiten dat de Deense huwelijksakte met apostille een onwettig middel is dat toelaat het verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie aan verzoekende partij te ontzeggen. Dit is een schending van artikel 43 §1 1° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en artikel 35 van de Burgerschapsrichtlijn, is onzorgvuldig, onredelijk en onevenredig doch druist eveneens in tegen artikel 45 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 dat bepaalt dat beslissingen zoals in deze de bestreden beslissing "moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid...Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd..."

Uit de in de bestreden beslissing aangehaalde vermeende motieven moet op (afdoend) gemotiveerde, zorgvuldige, redelijke en evenredige wijze blijken hoe de verwerende partij na eigen onderzoek en individuele beoordeling komt tot de vermeende conclusie dat "Betrokkene heeft gepoogd, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen...". Dit is in deze niet het geval.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 43 §1 1° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en derhalve ook artikel 35 van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 45 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980, is op dit punt niet, alleszins niet afdoende gemotiveerd zodat zowel de formele als de materiële motiveringsplicht zoals hierboven omschreven zijn geschonden alsook het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Wat de overwegingen in de bestreden beslissing betreffende artikel 43 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 betreft merkt verzoekende partij op:

- ☐ dat deze overwegingen, gelet op boven- en onderstaande uiteenzetting in se niet pertinent zijn aangezien in casu het verblijf van meer dan drie maanden ten onrechte is geweigerd aan verzoekende partij
- ☐ dat ook deze overwegingen louter aannames en veronderstellingen zijn aangezien de verwerende partij verzoekende partij hierover op geen enkele manier heeft bevraagd zodat - voor zo ver relevant, quod non - er in geen geval sprake kan zijn van een nochtans noodzakelijk behoorlijk individueel onderzoek
- ☐ dat deze overwegingen sowieso niet opgaan aangezien het recht op gezins- en privéleven zoals hieronder uiteengezet onder het vijfde onderdeel steeds primeert
- ☐ dat verzoekende partij wel degelijk alle nodige integratie-inspanningen doet (stuk 12).

Ook op dit punt is derhalve sprake niet alleen van een schending van artikel 43 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 maar tevens van gebrekkige motivering, onzorgvuldigheid, onredelijkheid en onevenredigheid.

- tweede onderdeel: met betrekking tot artikel 18 van het W.I.P.R. waarnaar artikel 27 van het W.I.P.R. verwijst

Artikel 27 van het W.I.P.R. - “Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.” - verwijst dus naar artikel 18 van het W.I.P.R. dat luidt als volgt:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht. ”.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot artikel 18 van het W.I.P.R. waarnaar artikel 27 van het W.I.P.R. verwijst het volgende overwogen:

[...]

Voor zo ver verzoekende partij de bestreden beslissing correct leest, is de verwerende partij van oordeel dat verzoekende partij en haar Nederlandse partner/echtgenoot de heer S.M.R.H. de Belgische wet hebben omzeild/ontdoken zodat aan verzoekende partij het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

Immers, wordt gesteld in de bestreden beslissing: “Overwegende dat de vermeende echtgenoten de handeling hebben gesteld zich naar Denemarken te begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen. Het gaat wel degelijk om wetsontduiking...”.

Deze premisse waarop de bestreden beslissing is gestoeld en die uiteindelijk de reden is waarom aan verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, is volstrekt onjuist.

Immers, valt niet in te zien hoe op 17 maart 2023 - datum van het huwelijk van verzoekende partij met de Nederlandse de heer S.M.R.H. (stuk 4) - verzoekende partij en haar partner/echtgenoot de Nederlandse heer S.M.R.H. de Belgische wet zouden hebben kunnen omzeilen/ontduiken. Op 17 maart 2023 konden verzoekende partij en haar Nederlandse partner/echtgenoot de heer S.M.R.H. niet eens “de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België” volgen aangezien noch verzoekende partij noch de Nederlandse heer S.M.R. op 17 maart 2023 Belg waren of woonplaats hadden in België of sinds meer dan drie maanden gewone verblijfplaats hadden in België. Artikel 44 van het W.I.P.R. laat hierover niet de minste twijfel bestaan: “Het huwelijk kan in België worden voltrokken indien een van de toekomstige echtgenoten bij de voltrekking Belg is, zijn woonplaats of sinds meer dan drie maanden zijn gewone verblijfplaats in België heeft.”.

Verzoekende partij (en haar echtgenoot de Nederlandse de heer S.M.R.H.) kan (kunnen) dan ook hoegenaamd niet de Belgische wet hebben omzeild/ontdoken.

De premisse waarop de bestreden beslissing steunt en die dient als reden om aan verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, faalt volledig naar recht.

De bestreden beslissing is dan ook verstoken van wettelijke basis hetgeen volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

De verwerende partij maakt een foutieve toepassing van artikel 18 van het W.I.P.R. waarnaar artikel 27 van het W.I.P.R. verwijst. Zulks maakt een schending uit van artikel 18 van het W.I.P.R. samen gelezen met artikel 27 van het W.I.P.R. en getuigt van onzorgvuldigheid in hoofde van de verwerende partij. Meteen is dan ook aangetoond dat de bestreden beslissing foutief is gemotiveerd.

Daar komen nog volgende elementen bij.

De bestreden beslissing overweegt dat “Ter staving van die aanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon een huwelijk zijn aangegaan in Denemarken. Er werd niets voorgelegd waaruit kan blijken voor welke reden betrokkene en de referentiepersoon hun huwelijk in Denemarken hebben afgesloten, noch of er enige band of link is met Denemarken bij één van hen beiden (voorheen gewoond, familie in Denemarken, tewerkstelling in Denemarken, ...)”. Met deze overwegingen kan in geen geval rekening worden gehouden aangezien verzoekende partij (en/of haar echtgenoot) op geen enkel moment bevraagd is over hun relatie, het waarom van het huwen in Denemarken, de Deense

huwelijksakte met apostille en de totstandkoming hiervan waarvan nochtans documenten voorhanden zijn (stuk 5).

Verzoekende partij heeft alles voorgelegd wat haar is gevraagd en de gemeente Maasmechelen heeft een bijlage 19ter afgeleverd waaruit verzoekende partij mocht afleiden dat het bewijs van aanverwantschap met haar Nederlandse echtgenoot de heer S.M.R.H. middels de voorgelegde Deense huwelijksakte met apostille (stuk 4) was geleverd.

Verzoekende partij moest er zich dan ook geenszins aan verwachten dat de verwerende partij hierover alsnog een probleem zou maken met als gevolg de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zoals thans middels de bestreden beslissing is gebeurd. De verwerende partij had verzoekende partij en/of haar echtgenoot hierover dan ook nadere informatie moeten vragen en deze moeten onderzoeken. Dit niet doen, is onzorgvuldig, onredelijk en onevenredig gelet op de dermate nadelige gevolgen voor verzoekende partij.

Bovendien is artikel 18 van het W.I.P.R. restrictief te aanzien, niet alleen in die zin dat de zogezegde ontsnapping "aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht" het enkele doel moet zijn doch ook in de zin dat artikel 18 van het W.I.P.R. enkel situaties viseert van het ontduiken van het door het W.I.P.R. aangewezen recht en het niet tot doel heeft op te treden tegen vermeende - quod in casu non - misbruiken of ontduiken van de verblijfswetgeving. Ook deze principes worden miskend door de bestreden beslissing door het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij te weigeren en dit op basis van een loutere - en dan nog feitelijk en juridisch volstrekt foutieve - aanname dat het gaan huwen in Denemarken sowieso automatisch ontduiking is van "de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België".

Uit de in de bestreden beslissing aangehaalde vermeende motieven moet op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige, redelijke en evenredige wijze blijken hoe de verwerende partij na eigen onderzoek en beoordeling overeenkomstig het toepasselijk recht komt tot de vermeende conclusie dat de rechtsgeldigheid van de door verzoekende partij bijgebrachte Deense huwelijksakte met apostille is aangetast en een vorm van wetsonthulling is. Dit is in deze niet het geval. Meer nog, er wordt zelfs een volstrekt foutieve toepassing gemaakt van artikel 18 van het W.I.P.R.

- derde onderdeel: met betrekking tot artikel 21 van het W.I.P.R. waarnaar artikel 27 van het W.I.P.R. verwijst

Ook de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 21 van het W.I.P.R. als vermeende juridische basis is in deze niet gemotiveerd, onzorgvuldig en niet redelijk om de bestreden beslissing te schragen.

Artikel 27 van het W.I.P.R. - "Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21." - verwijst dus naar artikel 21 van het W.I.P.R. dat luidt als volgt: "De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast."

Nergens in de bestreden beslissing is vermeld aan de hand van welk recht de rechtsgeldigheid van de door verzoekende partij bijgebrachte Deense huwelijksakte met apostille door de verwerende partij is nagegaan/beoordeeld zoals nochtans vereist wordt door voormeld artikel 27 van het W.I.P.R. - "rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht" - en door artikel 21 van het W.I.P.R. - toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht -. De toepassing van welke bepaling "uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd" wordt in casu geweigerd? Over dit alles wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept.

Verder duidt de bestreden beslissing niet aan op welke manier de "toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht" - niet nader bepaald dus welke bepaling - in casu "tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde". Zulks dient nochtans noodzakelijkerwijze in de bestreden beslissing in concreto op een afdoend gemotiveerde, zorgvuldige en redelijke wijze te worden uiteengezet waarbij de motieven pertinent en draagkrachtig moeten zijn en de motivering in feite en in rechte

evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen bestreden beslissing. Dit is niet het geval. Desbetreffend is er zelfs geen motivering.

Meer nog, qua vermeende kennelijke onverenigbaarheid met de openbare orde gaat de bestreden beslissing zelf uitdrukkelijk uit van een mogelijkheid, een hypothese. Immers, stelt de bestreden beslissing letterlijk "...het erkennen van het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken zou een inbreuk kunnen vormen op de openbare orde in België. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsorde en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische openbare orde (artikel 21 Wetboek internationaal privaatrecht)...". Uit de in de bestreden beslissing zelf gebruikte termen "zou" en "kan" blijkt dat de verwerende partij zelf niet eens zeker is van de vermeende conclusie!

Bovendien, zo bepaalt artikel 21 van het W.I.P.R., "Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast." Welke andere relevante bepaling van dat niet nader bepaald van toepassing zijnde recht of, indien nodig, van Belgisch recht is in deze dan toegepast? Ook hierover is in de bestreden beslissing niets terug te vinden.

De verwerende partij moet zich op grond van een eigen afweging en een eigen zorgvuldig onderzoek uitspreken over de toepassing van artikel 27 van het W.I.P.R. samen gelezen met artikel 21 van het W.I.P.R. en in de bestreden beslissing zelf moet worden uitgelegd hoe artikel 27 van het W.I.P.R. samen gelezen met artikel 21 van het W.I.P.R. in dit concreet geval wordt toegepast. Uit de in de bestreden beslissing aangehaalde vermeende motieven moet op (afdoend) gemotiveerde, zorgvuldige en redelijke wijze blijken hoe de verwerende partij na eigen onderzoek en beoordeling overeenkomstig het - in deze dus niet nader bepaald - toepasselijk recht komt tot de vermeende conclusie dat de rechtsgeldigheid van de door verzoekende partij bijgebrachte Deense huwelijksakte met apostille is aangetast en een gevaar - kennelijke onverenigbaarheid met de openbare orde - betekent voor de openbare orde. Dit is in deze niet het geval.

Waarom de door verzoekende partij bijgebrachte Deense huwelijksakte met apostille niet in aanmerking kan worden en wordt genomen in het kader van artikel 27 WIPR met inachtneming van artikel 21 van het W.I.P.R., wordt in de bestreden beslissing met dermate nadelige gevolgen voor verzoekende partij dan ook niet op gemotiveerde, zorgvuldige en redelijke wijze uiteengezet.

Er is desbetreffend zelfs geen motivering, meer nog, de verwerende partij is zelfs zelf uitdrukkelijk niet zeker van haar zagezegde conclusie op dit punt.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 27 van het W.I.P.R. samen gelezen met artikel 21 van het W.I.P.R., is ook op dit punt niet gemotiveerd en minstens niet afdoende gemotiveerd zodat zowel de formele als de materiële motiveringsplicht zoals hierboven omschreven zijn geschonden alsook het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel."

2.2. Niettegenstaande zij daartoe op regelmatige wijze werd uitgenodigd, heeft de verwerende partij geen nota met opmerkingen neergelegd.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Verzoekster beoogt met haar aanvraag de gezinshereniging met haar Nederlandse echtgenoot die in België verblijft en legde daartoe een Deense huwelijksakte neer.

De bestreden beslissing steunt op artikel 43, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;”

Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 35 van de Burgerschapsrichtlijn (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32-33). Deze bepaling luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. Deze maatregelen zijn evenredig en zijn onderworpen aan de procedurele waarborgen van de artikelen 30 en 31.”

Voor de toepassing van deze bepaling – en dus ook die van artikel 43, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet - dient de beslissing tot weigering van verblijf als familielid van een Unieburger gebaseerd te zijn op een individueel onderzoek van het concrete geval. (HvJ, McCarthy e.a., C-202/13, 18 december 2014, punten 48 - 54)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij het huwelijk van verzoekster en de heer S.M. als een schijnhuwelijk heeft aangemerkt. De verwerende partij heeft evenmin geoordeeld dat de voorgelegde huwelijksakte vals of vervalst zou zijn, noch werd er enige vorm van fraude vastgesteld. De verwerende partij weigert wel de aanvraag van verzoekster nu zij gepoogd heeft, door gebruik van een onwettig middel, namelijk een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen. Wat betreft deze wetsontduiking verwijst de verwerende partij naar artikel 18 van het Wetboek Internationaal Privaat Recht (hierna: WIPR) en stelt zij dat *“de vermeende echtgenoten de handeling hebben gesteld zich naar Denemarken te begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen”*. De verwerende partij weigert de voorgelegde Deense huwelijksakte dan ook te erkennen. Daarbij wijst zij ook op artikel 21 van het WIPR en stelt zij dat het erkennen van het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken een inbreuk zou kunnen vormen op de openbare orde in België, aangezien het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van de Belgische rechtsorde en een miskenning van dat instituut een schending kan uitmaken van de Belgische openbare orde.

Verzoekster betoogt dat de conclusie dat de Deense huwelijksakte wordt beschouwd als onwettig middel niet, in elk geval niet afdoende is gemotiveerd en niet gesteund is op zorgvuldige overwegingen. Zij hekelt dat de verwerende partij uitgaat van een automatisme, met name dat het verblijfsrecht wordt geweigerd wanneer een Deense huwelijksakte wordt voorgelegd, en dat uit de motieven niet afdoende blijkt hoe de verwerende partij na eigen onderzoek en beoordeling overeenkomstig het toepasselijk recht komt tot de conclusie dat de rechtsgeldigheid van de door verzoekende partij bijgebrachte Deense huwelijksakte met apostille is aangetast en een vorm van wetsontduiking is. Tevens betoogt zij dat dergelijk individueel onderzoek van verzoeksters concrete geval niet is gevoerd. Zij wijst erop dat zij op geen enkel moment bevraagd is over hun relatie, het waarom van het huwen in Denemarken, de Deense huwelijksakte met apostille en de totstandkoming hiervan waarvan nochtans documenten voorhanden zijn. Daarenboven betoogt zij dat zij de Belgische wet inzake de procedure van voorgenomen huwelijk niet kunnen hebben ontdoken, aangezien zij geen Belg zijn en op het moment van het sluiten van het huwelijk niet in België verbleven en artikel 44 van het WIPR enkel toelaat dat het huwelijk in België wordt voltrokken indien een van de toekomstige echtgenoten bij de voltrekking Belg is, zijn woonplaats of sinds meer dan drie maanden zijn gewone verblijfplaats in België heeft. Tot slot stelt zij dat ook de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 21 van het WIPR als vermeende juridische basis niet gemotiveerd is en de bestreden beslissing niet kan schragen. Uit de in de bestreden beslissing zelf gebruikte termen “zou” en “kan” blijkt immers dat de verwerende partij zelf niet eens zeker is van de kennelijke onverenigbaarheid met de openbare orde, aldus verzoekster.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verzoekster terecht opwerpt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van een beslissing waarbij wordt geweigerd een buitenlandse akte te erkennen. De wetgever heeft in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR immers uitdrukkelijk gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Dit sluit evenwel niet uit dat de Raad wel bevoegd is om na te gaan of de verwerende partij bij het nemen van de in casu bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de hiertoe aangewende wetbepalingen correct heeft toegepast (RvS 18 maart 2009, nr. 191.552) en of er geen

schending is van wettelijke verplichtingen of van bepaalde beginselen van behoorlijk bestuur die door de verwerende partij moeten worden gerespecteerd bij het nemen van een bestuurlijke beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing komt naar voor dat de verwerende partij de wetsontduiking, zoals bedoeld in artikel 18 van het WIPR, beschouwt als het gebruik van een onwettig middel in de zin van artikel 43, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 18 van het WIPR bepaalt:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

Artikel 18 van het WIPR moet restrictief worden geïnterpreteerd. Er is slechts sprake van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden blijkt dat partijen het buitenlands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Hierbij dient een onderscheid te worden gemaakt tussen het omzeilen van de verblijfswetgeving en het omzeilen van de regels van het WIPR. Artikel 18 van het WIPR viseert enkel de situaties waarbij het door dit wetboek aangewezen recht wordt omzeild en heeft niet tot doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de verblijfswetgeving voor vreemdelingen (zie Rb. Luik 12 juni 2009, RTDF 2010/4, 1112).

De loutere vaststelling van wetsontduiking, zoals bedoeld in artikel 18 van het WIPR, volstaat dan ook niet om het verblijf te weigeren. Artikel 43, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet vereist daartoe immers dat sprake is van valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten, fraude of andere onwettige middelen en bij deze beoordeling is, zoals hoger werd uiteengezet, een individueel onderzoek van het concrete geval vereist. In casu blijkt evenwel dat de verwerende partij zich enkel heeft gebaseerd op de overweging dat geen van de vermeende echtgenoten kennelijk een band heeft met Denemarken en dat zij alsnog naar Denemarken zijn gegaan om te huwen om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen. Uit niets blijkt dat de concrete en individuele omstandigheden van verzoekster en de heer S.M. hierbij in rekening werden genomen. Zo blijkt niet dat de verwerende partij de oprechtheid van het afgesloten huwelijk heeft onderzocht, noch de redenen waarom het huwelijk in Denemarken werd gesloten. Dit klemmt des te meer nu verzoekster wijst op artikel 44 van het WIPR en het feit dat zij op het moment van het sluiten van het huwelijk op 17 maart 2023 niet in België hadden kunnen huwen, gelet op hun nationaliteit en verblijf buiten België. Overeenkomstig artikel 47 van het WIPR worden de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken wordt. De verwerende partij ontkent geenszins dat verzoekster en de referentiepersoon voldeden aan alle vereisten van de Deense wetgeving.

De verwerende partij zet verder ook niet uiteen hoe uit het feit dat verzoekster in een ander land dan België huwde automatisch zou kunnen worden afgeleid dat er sprake zou zijn van een miskenning van het huwelijksinstituut en de erkenning van dit huwelijk een inbreuk zou kunnen vormen op de openbare orde in de zin van artikel 21 van het WIPR. Het enkele feit dat verzoekster niet in België huwde en hierdoor andere rechtsregels van toepassing waren, volstaat niet om hiertoe te besluiten. Dit klemmt des te meer nu, zoals verzoekster terecht opmerkt, de verwerende partij enkel spreekt in hypothesen.

Gelet op het bovenstaande moet worden besloten dat verzoekster terecht aanvoert dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen en niet afdoende is gemotiveerd op grond waarvan de verwerende partij tot de vaststelling kwam dat verzoekster een onwettig middel gebruikte in de zin van artikel 43, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 enerzijds en het zorgvuldigheidsbeginsel anderzijds wordt aannemelijk gemaakt.

2.4. Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 21 november 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS